

РЕШЕНИЕ

№ 8226

гр. София, 10.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 24.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **9895** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. М., гражданин на И., чрез адв. Н. В. срещу Отказ за издаване на виза тип „Д“, постановен от Завеждащ консулската служба при Посолството на РБ в Тел А., И. по заявление от 27.05.2024г.

Твърди се в жалбата, че постановеният отказ е незаконосъобразен, защото е издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправни разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Развити са подробни съображения.

В о.с.з. жалбоподателят се представлява от адв. В., който поддържа жалбата заявява, че жалбоподателят не е подлежал на регистрация на трудовия договор, преди издаването на „Синята карта“ на чужденеца, трудовият договор е допустим от закона и не следва да бъде регистриран, едва след предоставянето на „Синя карта“ подлежи на регистрация.

Софийска градска прокуратура не взема становище.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорения Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, постановен от Завеждащ консулска служба на Посолството на Република България в Тел А. по заявление, подадено на 27.05.24г. е отказана виза тип

„Д“ на А. М., гражданин на И.. Като основание за отказа е посочен: чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване или летищен транзит и т.24 - са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

Като фактически основания е посочено: Фирма „Г. С.“ има само две лица – мениджъри на срочни трудови договори. не са регистрирани трудови договори на служители. Съществува основателно съмнение, че молбата за виза е подадена с цел заобикаляне на съществуващото трудово законодателство и ЗЧРБ, с цел получаване на пребиваване в Република България. Подписът на апликанта в неговия паспорт и трудовия договор са различни. Писмо М-13597/02.09.2024г.

Представена е справка към 01.10.2024г. за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ, според която на името на жалбоподателя А. М. няма приети или отхвърлени уведомления.

Изискано и представено е писмо с рег. № М-13597/02.09.24г. от ДА“НС“. Според писмото, с цел започване на нови проекти, българската фирма „Глоуинг Солюшънс“ ООД се нуждае от специалисти със свободно говорим руски език, собственикът се е свързал с негови познати, които му съдействали за намиране на служители. След одобрение от страна на собственика на фирмата, А. М. е изпратил дипломата си за инженерно образование и чисто свидетелство за съдимост. Справка в НАП , извършена от служители на ДАНС обаче показала, че актуалното състояние на действащите трудови договори към фирма „Глоуинг Солюшънс“ ООД, ЕИК[ЕИК] е: само два мениджъри, назначени на срочни трудови договори. Допълнителна справка в информационните масиви е показала, че собственикът на фирмата не регистрира трудовите договори на служителите, които назначава и по този начин заобикаля трудовото законодателство и разпоредбите на ЗЧРБ с цел пребиваване на чужди граждани в страната. При преглед на досието на израелския гражданин е установено, че подписът на апликанта в представения трудов договор е различен от този, положен в паспорта му.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Едва в постъпилите на 25.02.25г. писмени бележки, процесуалният представител на ответника прави възражение за недопустимост на жалбата, на основание чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, според който отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Съдът обаче констатира, че жалбата, находяща се на лист 4 от делото, всъщност изобщо не е била адресирана от подателя й до АССГ. В нея изрично е записано, че е „жалба по чл.81 от АПК“ и е отправена до директора на Дирекция „Консулски отношения“ при МВн работи, чрез завеждащия консулската служба при генералното консулство на РБългария в Тел А..

Независимо от съдържанието на жалбата, същата е изпратена в АССГ с молба от И. А. – гл. специалист в дирекция „КО“ на МВнР, пълномощник на КДЛ, като в деловодството е постъпила с вх. № 27887 на 09.10.2024г. с всички приложения и цялата административната преписка по издаването на административния акт. Съответно е било образувано и настоящото ахд № 9895 по описа за 2024г. От тези

конклюдентни действия следва извод, че горестоящият орган в МВНР е отказал да разгледа подадената до него жалба, след като я е препратил на съда. Същевременно в подадените след датата на съдебното заседание писмени бележки от И. А. се прави възражение за недопустимост на съдебното производство. Адв. В. моли ход на делото да се даде, т.е. заявил е желание съдът да разгледа жалбата.

Действително правото на труд, което обжалваният отказ на КДЛ най-вече засяга не е предмет на уредба в ЕКПЧ – Част първа „Права и свободи“, но от съдържанието на жалбата (стр.3 от същата) може да се извлекат доводи за нарушение на правото за равно и бездискриминационно третиране на чужденците, което е забранено с чл. 14 и чл. 17 от Конвенцията.

Член 14 от ЕКПЧ разпорежда: „Упражняването на правата и свободите, изложени в тази Конвенция, следва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основано по-специално на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имущество, рождение или друг някакъв признак.“

Член 17 от ЕКПЧ разпорежда: „Никоя от разпоредбите на тази Конвенция не може да се тълкува като предоставяща правото на някоя държава, група или лице да осъществява дейност или актове, имащи за цел потъпкването на правата и свободите, предвидени в тази Конвенция, или ограничаването им в по-голяма степен от предвидената в Конвенцията.“

Видно от съдържанието на чл. 14 ЕКПЧ е, че разпоредбата не предоставя самостоятелно право, а е насочена срещу проявена дискриминация във връзка с правата и свободите, гарантирани от Конвенцията. Член 17 от Конвенцията също няма самостоятелен характер. Нарушението на тази разпоредба също е свързано с някое/някои от правата и свободите, гарантирани от ЕКПЧ. (Определение № 11157 от 18.10.2024 г. по адм. д. № 9267/2024 г., III отд. на ВАС). В жалбата не се сочи ясно и конкретно, кое от правата и/или свободите по конвенцията е ограничено от обжалвания отказ в по-голяма степен от необходимото, но следва да се съобрази, че в настоящия случай тя изначално не е била адресирана до съда.

Поради изложеното, съдът намира жалбата за допустима, като подадена срещу акт, който подлежи на обжалване и в законоустановения срок, тъй като няма данни, на коя дата издаденият на 04.09.2024г. отказ е бил съобщен на заявителя.

По същество:

Основният фактически мотив за отказ за издаване на виза тип „Д“ е посоченото в „Допълнителни забележки“: Фирма „Г. С.“ има само две лица – мениджъри на срочни трудови договори. Не са регистрирани трудови договори на служители.“ Допълнителна справка в информационните масиви е показала, че собственикът на фирмата не регистрира трудовите договори на служителите, които назначава и по този начин заобикаля трудовото законодателство и разпоредбите на ЗЧРБ с цел пребиваване на чужди граждани в страната. Съществува основателно съмнение, че молбата за виза е подадена с цел заобикаляне на съществуващото трудово законодателство и ЗЧРБ, с цел получаване на пребиваване в Република България.

С жалбата е представена справка към 01.10.2024г. от ТД на НАП С., която показва, че трудовият договор на А. М. е бил регистриран по чл.62, ал.5 от КТ от работодателя „Г. С.“, макар да няма данни на коя дата е сключен. Фактът на регистрацията по чл.62 от КТ изцяло противоречи на изложеното от административния орган като мотиви за отказа и прави постановеният от него административен акт лишен от фактически основания,

т.е. незаконосъобразно издаден и подлежащ на отмяна. Установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания – чл.142, ал.2 АПК. Независимо от становището на ДАНС (писмо рег. № М-19331/11.11.2024г. до директора на Дирекция „Консулски отношения“ МВнР), в хода на съдебното производство са представени нови доказателства, които му противоречат и които на основание чл.173, ал.2 от АПК следва да се преценят от административния орган, комуто преписката следва да се изпрати за ново произнасяне.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. М., гражданин на И. Отказ за издаване на виза тип „Д“, постановен от Завеждащ консулската служба при Посолството на РБ в Тел А., И. по заявление от 27.05.2024г.

ИЗПРАЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението на А. М. от 27.05.2024г.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок пред ВАС.

СЪДИЯ: